

JORDI SANCHEZ

Distracció a les portes d'eleccions

Encara que totes les forces polítiques catalanes reconeixen que les eleccions municipals del 13 de juny no poden considerar-se unes primàries de les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya, totes hi projecten les seves expectatives electorals segons els resultats de les eleccions d'ara fa dues setmanes. I no solament això, sinó que les estratègies pre-electorals i electorals de tots els partits catalans s'acaben de definir segons aquests resultats i la interpretació que en fan els experts de cada formació.

Òbviament la cara i la creu d'aquesta situació són cadascuna de les dues grans formacions polítiques: el PSC i CiU. Els primers n'han sortit enfortits davant l'opinió pública en la mesura que els excel·lents resultats municipals dels socialistes catalans poden contribuir enormement a estendre la sensació entre la societat catalana, per primera volta des de l'any 1984, que és realment possible el canvi al govern de la Generalitat. Contràriament, CiU es troba en una dinàmica de retrocés electoral permanent en totes i cadascuna de les convocatòries des de les eleccions del 1995, atrapada en un laberint polític construït amb les diverses estratègies, sovint contradictòries, de CiU dels dos últims anys (pacte amb Aznar, Declaració de Barcelona...).

Pujol, com a màxim dirigent de la coalició, té difícil la sortida d'aquest laberint sense que li signifiqui un nou retrocés electoral. Per un costat sembla que hi ha un cert acord entre els dirigents de CiU d'atribuir una part de les seves pèrdues electorals últimes als acords de legislatura que mantenen amb Aznar. El mal és que, malgrat algunes declaracions periodístiques, en aquests moments CiU no pot apartar-se del PP sense el perill que Aznar, davant la feblesa parlamentària en què quedaria el govern espanyol, convoqui eleccions espanyoles coincidents amb les catalanes. No cal dir que aquesta és, de totes les possibles, la pitjor situació per a les expectatives de Pujol. En conseqüència, i vist l'estret marge per a convocar eleccions que avui ja té Pujol (des de començament d'octubre a final de desembre) i la necessitat que té que siguin uns comicis únicament catalans, converteixen CiU en ostatge d'Aznar, amb tot el que això també comporta de possibles pèrdues d'una part de l'electorat més nacionalista i de centre-esquerra.

L'altre gran problema de CiU, se situa en la recerca d'un soci per a la pròxima legislatura que li permeti de governar amb comoditat. L'única

manera d'allunyar-se del PP és que a Catalunya Pujol recuperi o s'aproximi a la majoria absoluta. En política, certament, res no es pot donar per segur, però en aquests moments tots els indicis són que no solament CiU no avançarà cap a la majoria absoluta, ans encara pot tenir un lleuger retrocés en el nombre de diputats i diputades que avui té. En aquesta perspectiva, una possibilitat d'alleugerir la situació seria que artimèticament CiU pogués fer govern de coalició amb ERC. Deixant al marge la consideració que un acord d'aquest tipus em podria merèixer, la condició indispensable perquè s'hi arribés és que ERC mantingués o incrementés una mica els resultats del 1995. Sembla que des de CiU i del govern de la Generalitat no escatimaran esforços per empènyer ERC a l'alça i contribuir, especialment des del món mediàtic en què CiU té ascendència, a donar a ERC un paper més protagonista. Però això suscita tres possibles inconvenients en el món de CiU. El primer és el que ja s'ha pogut manifestar a les últimes municipals: un enfortiment d'ERC pot anar en detriment de CiU, en el sentit que una part del seu electorat pot optar per abandonar la coalició de Pujol i apuntar-se a una opció nacionalment parlant més clara. El segon és que, malgrat l'ajuda rebuda, ERC optés per no donar suport a Pujol, i cosa que seria ja un desastre total, que ERC apostés per una alternativa a Pujol.

Finalment, el tercer problema, és el que pot provenir del fet que ERC i CiU formalitzin un front nacionalista per governar Catalunya. La consideració per part de l'opinió pública d'ERC podria anar en augment (com sol passar en tota força de govern) i això faria del partit de Carod-Rovira un molt bon candidat per a gestionar una part de l'herència electoral que Pujol deixarà. En aquesta disjuntiva, els grans perdedors són UDC i CDC, cosa que fa preveure una certa tensió que, duta al límit, podria arribar a tirar per terra l'opció de coalició nacionalista CiU-ERC.

Aquests són només alguns dels maldecaps de Pujol. En té més, i no menors. N'és un les relacions CDC-UDC. Pujol no es pot permetre el luxe de tenir a la llista Duran Lleida en el número vuit, però situar-lo al número dos seria tant com prendre part per UDC en detriment del seu propi partit, CDC. En fi, un final de legislatura distret.

Polítòleg